

Sympatisk moralpredikan

Ljus i mörkret, Ett försök att närma sig jämlikhet är en lång essä om hur författare utvecklat eller motsatt sig ett jämlikt samhälle. **Erik Wijk** tar sin utgångspunkt i upplysningstiden – **Voltaire** och **Rousseau** – och granskar några av dagens svenska storheter, bland andra **Astrid Lindgren** och **Tove Jansson**.

Wijks essä är en moralpredikan som jag tycker är mycket sympatisk. Ett och annat ter sig en smula daterat, till exempel beskrivningen av **Jan Myrdals** homofobi. Men i allt väsentligt är det en personlig och inträngande analys av hur både kända och okända tänkare förhållit sig till jämlikhet.

Wijk analyserar **Lena Anderssons** böcker och kommer fram till att hennes hat mot socialdemokratin och kollektiva lösningar leder henne till en extrem individualism. Något han återfinner även hos andra liberaler, till exempel **Per Svensson**.

Jag kan bara instämma i hans klagan över att det skall vara så svårt för många av dagens debattörer att acceptera värdet av både individuella och kollektiva värden och rättigheter. Nästan alltid är det ju många faktorer som påverkar vårt tänkande och värderingar. I själva verket är det kollektiva åtgärder som ger förutsättningar för individuell utveckling.

Wijk noterar att han kallas vänster därför att han värnar jämlikhet. Att stå upp för den borde vara naturligt för anständiga människor och inte en specifik vänsterfråga.

Jan Molin

Ljus i mörkret

Ett försök att närma sig jämlikhet

Erik Wijk

Celanders förlag

Erik Wijk

Ljus i mörkret

Ett försök att
närma sig
jämlighet

Celanders förlag

